

II wojna światowa – odwrotna strona medalu

Prawdziwy powód ataku Japończyków na Pearl Harbour

Gigantyczny łańcuch zbrodni amerykańskich

Wstęp

W wielu wydaniach MICHAELA publikowaliśmy artykuły objaśniające, w jaki sposób [Międzynarodowi Bankierzy podlegają do wojen, finansując obie strony tej samej wojny. W rzeczywistości to oni osiągnęli z tych wojen korzyści w postaci oprocentowania długu narodowego wszystkich państw wmieszanych w wojnę.](#) Wojny nie wybuchają same. Są zaplanowane wiele lat wcześniej przez tych, którzy mają nadzieję na zysk.

W czasopiśmie „The Journal of Historical Review”, w artykule „Pearl Harbour Attack No Surprise” („Atak na Pearl Harbour nie był żadną niespodzianką”) autorstwa Rogera A. Stolley’a, (vol. 12, nr 1, wiosna 1992 r., s. 119-121) natrafiłem na szereg informacji na temat ataku na Pearl Harbour. Autor cytuje wypowiedzi LTC Cliforda M. Andrew, byłego oficera wywiadu wojska amerykańskiego (US Army), tymczasowego zastępcy szefa wywiadu wojskowego sztabu generalnego armii USA. Relacjonuje on, jak kapitalne znaczenie miało niedopuszczenie informacji do lokalnych dowódców, aby „niespodziewany” atak miał charakter możliwie najbardziej spektakularny. Oto jak Roger Stolley cytuje LTC Andrew:

„Za to, co stało się w Pearl Harbour odpowiedzialnych jest pięciu mężczyzn. Ja jestem jednym z nich... Wiedzieliśmy dużo wcześniej, że Japończycy nas zaatakują. Wiedzieliśmy to przynajmniej dziewięć miesięcy przed atakiem na Pearl Harbour. Zostałem wyznaczony, żeby się do tego przygotować.

Działaliśmy na bezpośredni rozkaz prezydenta Stanów Zjednoczonych i dostałem rozkaz nie przekazywania ważnych informacji dotyczących miejsca stacjonowania japońskiej floty naszym dowódcom polowym.

Złamaliśmy japoński kod... Monitorowaliśmy całą ich łączność na wiele miesięcy przed atakiem. To kłamstwo, że nie mieliśmy bezpośredniej łączności z Waszyngtonem”.

W konkluzji Stolley powiedział: „Myślę z żalem o ludziach w Stanach Zjednoczonych, tych obecnych i tych w przeszłości, że byli tak wprowadzani w błąd, że byli tak okłamywani i że tak wierzyli w te kłamstwa”.

Nikt nie zaprzeczy, że czasami bardzo trudno odróżnić prawdę od fikcji, że mamy kontrolowane media, jak również kontrolowany jest system edukacyjny, w którym prawda jest wielokrotnie poważnie zniekształcana. Ale pytanie jest wciąż aktualne: Co skłoniło Japończyków do ataku na Pearl Harbour?

Interesujący artykuł Stephena M. Goodsona zatytułowany „II wojna światowa – odwrotna strona medalu. Prawdziwy powód ataku Japończyków na Pearl Harbour” rzuca światło na rzeczywisty powód wybuchu II wojny światowej. Artykuł został opublikowany w wydaniu Barnes Review z listopada/grudnia 2008 r., P.O.Box 15877, Washington, D.C. 20003 (www.barnesreview.org).

Poniższy tekst jest przewodnim wątkiem artykułu Goodsona. Nasi Czytelnicy, a zwłaszcza Kredytowcy Społeczni, którzy pracują nad reformą monetarną, po przeczytaniu tego artykułu będą mogli przyznać, że Międzynarodowi Bankierzy są odpowiedzialni za wiele zła istniejącego w obecnych czasach.

Melvin Sickler

Geneza konfliktu

Stephen M. Goodson

Pogląd kół rządzących, że Stany Zjednoczone zostały wplątane w II wojnę światową wskutek niespodziewanego ataku na Pearl Harbour 7 grudnia 1941 r. jest odrzucany przez poważnych historyków. Nowe informacje wskazują, że źródło konfliktu sięga daleko głębiej. W latach 1930-tych nastąpił gwałtowny rozwój przemysłu w Japonii, podczas gdy reszta świata, z wyjątkiem Niemiec, pozostała w tyle. W 1941 r. Japonia stała się ekonomiczną siłą przewodnią w Azji Wschodniej, z rosnącym eksportem wypierającym produkty Ameryki i Anglii. Japonia ma bardzo niewielkie zasoby naturalne. Jaki był więc sekret tego sukcesu? Aby odpowiedzieć na to pytanie, musimy wrócić do roku 1929, kiedy to jeden z największych reformatorów monetarnych XX wieku, major Clifford Hugh Douglas, pojechał do Japonii z serią wykładów.

Tajemnica sukcesu Japonii

Ekonomiczna teoria Douglasa zalecała przeniesienie procesu kreowania pieniędzy z banków prywatnych, które tworzą pieniądze z niczego, jako dług obciążony procentem, w ręce rządu. Pieniądze tworzone przez rząd nazwał on Kredytem Społecznym. Douglas proponował także wypłacanie każdemu mieszkańcowi podstawowego dochodu – dywidendy narodowej, która wzmacniając siłę nabywczą konsumentów, pomogłaby zakupić dobra pochodzące z całej bieżącej produkcji, w sposób eliminujący inflację.

Finansowe propozycje Douglasa utworzenia uczciwego systemu monetarnego, opartego na rządowej emisji nieoprocentowanego narodowego pieniądza i kredytu zostały entuzjastycznie przyjęte przez japońskich przemysłowców i rząd. Wszystkie książki i broszury Douglasa zostały przełożone na język japoński. W Japonii sprzedano więcej ich egzemplarzy niż we wszystkich krajach świata razem wziętych.

Od założenia Banku Japonii (Nippon Ginko) w 1882 r., największym jego akcjonariuszem był Japoński Dwór Cesarski. Jego przekształcenie w bank państwowy, co zostało zarządzane wyłącznie dla realizacji narodowego interesu, dokonano w 1932 r.

Ustawa o Reichsbanku

w Niemczech z 1939 r.

Reforma banku centralnego została zakończona w lutym 1942 r., kiedy prawa Banku Japonii zostały przerobione według ustawy z 1939 r. o Reichsbanku w Niemczech.

Stwierdzono, że bank był specjalną korporacją o charakterze narodowym. Bank „bierze na siebie zadanie kontroli waluty i finansów oraz będzie popierać i promować system kredytowy w zgodzie z polityką państwa, aby zapewnić całkowite wykorzystanie potencjału narodowego”. A następnie „kierować realizacją narodowych celów, co jest jego wyłączną przewodnią zasadą” (artykuł 2). Jeśli chodzi o obowiązki banku, prawo zniosło starą zasadę dotyczącą pierwszeństwa finansowania handlu, upoważniając bank do nadzorowania udogodnień dla finansowania przemysłu. Prawo upoważniało również bank do nieograniczonych pożyczek dla rządu bez poręczenia, a także do subskrypcji i absorpcji rządowych obligacji. Co do emisji banknotów, zatwierdzono prawnie system limitu maksymalnych emisji. W ten sposób bank mógł wprowadzić nieograniczone emisje pieniędzy, odpowiednie dla zaspokojenia potrzeb przemysłu zbrojeniowego i rządu.

Z drugiej strony, nadzór rządu nad bankiem został wyraźnie wzmocniony. Rząd mógł nominować, kontrolować i dawać instrukcje prezesowi i dyrektorom. Była także klauzula dająca rządowi więcej uprawnień do wydawania bankowi tzw. „zleceń funkcjonalnych”, skierowanych na wykonywanie różnych zadań niezbędnych do realizacji celów banku. Co więcej, prawo zagwarantowało szeroki zakres spraw bankowych do zatwierdzenia przez rząd, włączając takie kwestie jak zmiana stóp bankowych, emisja pieniędzy i konta bankowe.

Postępy w ekonomii japońskiej

Kiedy jarzmo lichwy zostało zdjęte, Japonia zaczęła się rozwijać ekonomicznie. W latach 1931-41, produkcja fabryczna i przemysłowa wzrosły kolejno o 140% i 136%, podczas gdy dochód narodowy i Produkt Krajowy Brutto (PKB) wzrosły kolejno o 241% i 259%. Ten nieprawdopodobny przyrost znacznie prześcignął rozwój ekonomiczny reszty świata przemysłowego. Na rynku pracy bezrobocie zmalało z 5,3% w 1930 r. do 3% w 1938 r. Przemysłowe spory zmalały wraz z liczbą przestojów z 998 w 1931 r. do 159 w 1941 r.

Bank Rezerwy Federalnej Stanów Zjednoczonych

W odróżnieniu od Japonii, Ameryka miała prywatny, w większości mający właścicieli zagranicznych, bank centralny zwany Bankiem Rezerwy Federalnej. Od jego założenia, 23 grudnia 1913 r. w nader podejrzanych okolicznościach, bank ten ciągle naruszał konstytucję Stanów Zjednoczonych i niszczył wolność i dobrobyt mieszkańców Ameryki.

Ówczesne oskarżenie Rezerwy Federalnej USA możemy znaleźć w cytacie ze wstępnego paragrafu przemówienia wygłoszonego przez Louisa T. McFaddena, przewodniczącego Komisji Bankowości i Waluty Izby Reprezentantów (1920-1931). Przemówienie to zostało wygłoszone w Kongresie USA 10 czerwca 1932 r. i przyjęte hucznymi oklaskami obecnych na sali kongresmenów.

Przemówienie Louisa T. McFaddena

Louis McFadden: Panie Przewodniczący, mamy w kraju jedną z najbardziej skorumpowanych instytucji na świecie. Mówię o Radzie Rezerwy Federalnej i bankach Rezerwy Federalnej. [Rada](#)

Rezerwy Federalnej, ministerstwo rządowe, oszukała rząd Stanów Zjednoczonych i ich mieszkańców na sumę wystarczającą, aby spłacić narodowy dług. Grabież i nikczemność Rady Rezerwy Federalnej i banków Rezerwy Federalnej wspólnie działających, kosztowały ten kraj sumy pieniędzy mogące kilkakrotnie spłacić dług narodowy. Ta szkodliwa instytucja zubożyła i zrujnowała mieszkańców Stanów Zjednoczonych, sama zbankrutowała i praktycznie zbankrutowała nasz rząd. Zrobiła to poprzez defekty prawa, na podstawie którego funkcjonuje, przez błędne zastosowanie tego prawa przez Radę Rezerwy Federalnej i poprzez skorumpowane praktyki bogatych sędów, którzy kontrolują tę instytucję.

Niektórzy myślą, że banki Rezerwy Federalnej są instytucjami rządowymi Stanów Zjednoczonych, a one są prywatnymi monopolami kredytu, żerującymi na mieszkańcach USA dla własnych korzyści i swoich zagranicznych klientów: zagranicznych i krajowych spekulantów i złodziei oraz bogatych i grabieżczych lichwiarzy.

„Gigantyczny łańcuch zbrodni”

Następnie Louis McFadden ukazał, w jaki sposób Bank Rezerwy Federalnej kupuje głosy w poszczególnych stanach, aby kontrolować prawodawstwo stanowe oraz, w jaki sposób korzystają oni z olbrzymich zasobów finansowych, aby utrzymać „międzynarodową propagandę”, kryjącą ich przestępstwa, przygotowując jednocześnie grunt pod przyszłe okazje do ich „gigantycznego łańcucha zbrodni”.

Według niego, tych 12 prywatnych monopolów kredytowych było „oszukańczo i niełojalnie” podrzuconych niczego nie podejrzewającemu społeczeństwu przez zagranicznych bankierów, którzy w 1904 r. dali Japonii olbrzymie sumy pieniędzy na prowadzenie wojny z Rosją. Ci sami bankierzy sfinansowali w 1917 r. polityczny program Trockiego w Ameryce, płacąc także za jego podróż do Rosji. Międzynarodowi bankierzy, z pomocą ich banków w Szwecji, „podzegli i podjudzali do rosyjskiej rewolucji”, której rezultatem był „upadek imperium rosyjskiego”.

Jak widzimy, Bank Rezerwy Federalnej Stanów Zjednoczonych był bezpośrednio zaangażowany w ukartowanie i sfinansowanie upadku imperium rosyjskiego. Kneblując media i stanowiąc większość na najwyższych szczeblach władzy państwowej w 1941 r., bank miał idealne warunki do prowokacji i manipulacji wojną z Japonią.

Powstrzymać rząd od emisji nieoprocentowanego pieniądza

Bank Japonii i niemiecki Reichsbank, przyjmując system rządowej emisji pieniędzy z zerowym procentem – a system ten byłby niechybnie zaadoptowany przez inne kraje, zwłaszcza te w proponowanej Wielkiej Wschodnioazjatyckiej Strefie Wspólnego Dobrobytu – stanowiły tak wielkie niebezpieczeństwo dla prywatnych inwestorów banku Rezerwy Federalnej USA, że zdecydowano, iż jedynym sposobem przeciwstawienia się temu będzie wojna światowa.

W lipcu 1939 r. Stany Zjednoczone jednostronnie zniosły porozumienie handlowe z 1911 r., powodując restrykcje w japońskim imporcie podstawowych surowców. Te poczynania były jawne z powodu wojny w Chinach. Następnie, w czerwcu 1940 r. zostało nałożone embargo na paliwo do samolotów oraz zakaz eksportu żelaza i stali w listopadzie 1940 r.

W lipcu 1941 r. wszystkie japońskie aktywa w Anglii, Holandii i Ameryce zostały zamrożone wskutek pokojowej okupacji Indochin przez Japonię (za zgodą francuskiego rządu Vichy). Celem okupacji było zablokowanie południowych szlaków zaopatrzenia Chin. W tym samym czasie nałożono embargo na ropę naftową, bez której byt Japonii był zagrożony.

Stany Zjednoczone udaremniają plany Japonii

Generał Hideki Tojo, premier Japonii (październik 1941 – lipiec 1944), wyjaśnia w swoim dzienniku jak Stany Zjednoczone ustawicznie udaremniały wysiłki Japonii w utrzymaniu pokoju. Pokojowe handlowe relacje Japonii były stale podkopywane przez rząd Stanów Zjednoczonych i stanowiły poważne zagrożenie dla przyszłego jej istnienia. Ekonomiczne blokady Japonii były stryczkiem na jej szyi. Presję ekonomiczną wywierały nie tylko Stany Zjednoczone, Anglia, Chiny i Holandia. Także siły marynarki wojennej w regionie Filipin, Singapuru i Malajów były przerzucane i wzmacniane. Amerykański admirał twierdził, że flota japońska może być zatopiona w ciągu kilku tygodni, podczas gdy premier Churchill deklarował, że Anglia dołączy do Ameryki w ciągu 24 godzin.

Japonia starała się wydestać z zastawionej na nią zasadzki drogą negocjacji dyplomatycznych i mimo, że czyniła wiele koncesji w nadziei znalezienia rozwiązania na drodze obustronnego kompromisu, jej starania nie przynosiły żadnych rezultatów wskutek nieprzejednanego stanowiska Stanów Zjednoczonych. W końcu Stany Zjednoczone postawiły żądania, których Japonia nie mogła zaakceptować: kompletnego wycofania wojsk z Chin, nieuznawania rządu Nanking i wycofania się z Paktu Trójstronnego. Japonia straciła nadzieję na rozwiązanie problemu drogą negocjacji dyplomatycznych. Było oczywiste, że ewolucja wydarzeń prowadzi do katastrofy. W obronie narodu i w celu likwidacji przeszkód, jakie stanęły na jej drodze, Japonia odwołała się do walki zbrojnej.

Wojna została wypowiedziana

O rozpoczęciu działań wojennych zdecydowano na Konferencji Imperialnej 1 grudnia 1941 r. Ale nawet przygotowując się do wojny, plany operacyjne były tak prowadzone, że pozwalały na ewentualne kontynuowanie negocjacji dyplomatycznych i Japonia była przygotowana do odwołania działań w ostatnim momencie, na jaki pozwalała technologia komunikacyjna.

Innym bodźcem dla pozbawionych skrupułów liderów amerykańskich do podżegania do wojny z Japonią był Pakt Trójstronny z 21 września 1940 r. Było to defensywne militarne przymierze, zobowiązujące związanych nim kontrahentów do udzielenia pomocy zaatakowanej stronie. W tym przypadku Niemcy powinny wypowiedzieć wojnę Stanom Zjednoczonym.

Po wielu dyplomatycznych zabiegach, włączając propozycje konferencji na szczycie z 8 sierpnia 1941 r., która się nie powiodła, Japonia była zmuszona zaatakować Amerykę, aby zapewnić pomyślność i zabezpieczyć suwerenność swojego kraju.

W wyniku tej rzezi 2,3 miliona Amerykanów i Japończyków straciło życie. Dziesiątki tysięcy sprzymierzonych żołnierzy – jeńców wojennych – było poddanych w obozach zniewagom i cierpieniom.

Szczytem hipokryzji był sąd nad najwyższym dowództwem japońskim pod zarzutem dokonania „zbrodni wojennych”. Te trybunały oparte były na prawie ex post facto i obaliły 2000-letnie prawodawstwo zachodnie. Zasada „tu quoque” („ty też” – obłudne oskarżenie) była cynicznie

zignorowana, pomimo brutalnego ataku nuklearnego na Hiroszimę i Nagasaki, gdzie zginęło 239 000 mieszkańców.

Restrukturyzacja japońskiego systemu bankowego

Jedno z pierwszych działań amerykańskich sił okupacyjnych we wrześniu 1945 r. dotyczyło restrukturyzacji japońskiego systemu bankowego, naginając go do norm Międzynarodowych Bankierów, tj. lichwy. Zniesiono nieograniczone finansowanie rządu przez Bank Japonii, a wielkie przemysłowe kartele, zaibatsu, zostały zdemontowane. Finansami kierował Joseph Dodge, bankier z Detroit, finansowy doradca najwyższego sprzymierzonego dowódcy, generała Douglasa MacArthura.

Podczas 50. i 60. rocznicy, upamiętniających koniec II wojny światowej, japońscy dygnitarze wraz z premierem Junichiro Koizumi, prosili o przebaczenie. A przecież nie mieli za co przepraszać. To my [Amerykanie] powinniśmy przeprosić Japończyków za sprowokowanie ich do bezsensownej i niepotrzebnej wojny, w której – według alianckiej propagandy – walczono o bezpieczeństwo świata i demokrację.

[W rzeczywistości II wojna światowa była walką o świat bezpieczny dla lichwy, dla zagwarantowania trwałego zniewolenia ludzkości poprzez dług i oprocentowane pieniądze.](#)

Stephen M. Goodson